

Daniels bok – nummer sjuttiofem

De profetiska parallellerna: Från Jesajas budskap till nutida uppenbarelsen

Jeff Pippenger

2024-02-08

När Jesaja framför det budskap som framställs genom de sextiofem åren (kapitel sju, vers åtta) till Jerusalems ogudaktige ledare, gör han det vid "valkarens åker" och "ändan av den övre dammens vattenledning", år 742 f.Kr. År 742 f.Kr. motsvarar 1863, ty Jesus illustrerar alltid slutet med början. Upproret år 1863 representerar i sin tur söndagslagen i Förenta staterna, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak. År 1863 var början på den lagligen registrerade laodiceiska adventistkyrkan, och den kyrkan lämnas öde vid den "stora jordbävningen" i söndagslagen. Hur skulle ett bolag som lagligen styrs av staten (inte det omvända, att kyrkan styr staten) kunna fortsätta att upprätthålla sjundedagssabbaten vid den tid då just samma regering lagligen förbjuder gudstjänst på den sjunde dagen?

I början och i slutet av Kristi tjänst renade han templet. Vid den första tempelreningen påvisade Kristus att ledarna hade gjort "hans Faders hus" till ett rövarnäste, men vid templets sista rening förklarade han att "deras hus" lämnades åt dem öde. Det forntida Israel åskådliggör det moderna Israel. Han upprättade och renade det milleritiska templet i adventismens begynnelse, men vid den slutliga reningen, reningen av de etthundafyrtiofyra tusen, utspys den laodiceiska adventismen ur hans mun, och "deras hus" lämnas då öde.

Jesaja befinner sig vid valkarens åker när han konfronterar kung Ahas. Valkarens åker representerar den rening som åstadkoms genom förbundets budbärare, som plötsligt kommer till sitt tempel och renar Levi söner såsom med "valkares såpa". Denna rening fullbordades i början av adventismen, och den fullbordas åter vid slutet.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni har er glädje i: se, han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen för hans ankomst? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som valkares tvål. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offergåva behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Malaki 3:1–4.

Jesaja möter Ahas med tecknet i sin son, vars namn symboliserar att i de sista dagarna "en kvarleva skall vända åter". Kvarlevan är de som "vänder åter". Jesaja möter den ogudaktige kungen Ahas under historien om templets rening, vilken började i den milleritiska historien år 1844 och genom olydnad fördes till ett avslut år 1863. I de sista dagarna är reningen historien om beseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen. Om milleriterna hade följt Guds uppenbarade försyn som följde efter 1844, skulle de ha fullbordat verket.

”Om adventisterna, efter den stora besvikelsen år 1844, hade hållit fast vid sin tro och samfällt följt vidare i Guds uppenbarade ledning, tagit emot den tredje ängelns budskap och i den Helige Andes kraft förkunnat det för världen, skulle de ha fått se Guds frälsning; Herren skulle ha verkat mäktigt genom deras ansträngningar, verket skulle ha blivit fullbordat, och Kristus skulle redan ha kommit för att ta emot sitt folk till deras lön. Men under den period av tvivel och ovisshet som följde efter besvikelsen övergav många av de adventstroende sin tro.... Därigenom blev verket hindrat, och världen lämnades i mörker. Om hela adventistskaran hade förenat sig kring Guds bud och Jesu tro, hur vitt annorlunda skulle då inte vår historia ha varit!” Evangelism, 695.

Misslyckandet att ”följa enigt vidare i Guds öppnande försyn” ledde dem år 1856 in i ett laodikeiskt tillstånd, och den därpå följande upproret år 1863 markerade början på vandrigen i öknen, vilken hade förebildats av det forntida Israel när de föll i sitt tionde och sista prov och därefter dömdes att dö i öknen under de följande fyrtio åren.

Jesajas son ger löftet att vid den slutliga tempelreningen i de sista dagarna ska ”en kvarleva vända om”. Deras ”återvändande” åskådliggörs av Jeremia, som fick löftet att om han ville ”vända om”, skulle han bli Guds väktare. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som har återvänt från en besvikelse.

De som utgör de etthundrafyrtiofyra tusen har upplevt en besvikelse och väntat på sin Herre. De har förebildats av de visa jungfrurna i den milleritiska historien, och i både begynnelse- och avslutningshistorierna fogas två stavar samman till ett folk under den Helige Andes utgjutelse under Midnattsropets tid.

Den ogudaktige kungen Ahas representerar Judas ledarskap, som kommer att ha hört budskapet men förkastar det budskap som framläggs av Jesaja, och därigenom ”snava, och falla, och krossas, och fångas i snaran, och gripas”. De är sådana som ”rådfråga andar och spåmän som viskar och mumlar”, vilket representerar den erfarenhet av spiritualism som de ger efter för, när de tar emot den starka villfarelsen i 2 Thessalonikerbrevet. Ahas förkastelse av Jesajas budskap år 742 f.Kr. motsvarar år 1863, då Millers budskap förkastades. Jesaja är en förebild för Miller, och både Jesajas och Millers budskap grundade sig på de ”sju tiderna”, vilka har sin förankringspunkt i vers åtta i Jesaja kapitel sju. Millers son (Jesajas son) representerar Elia-rörelsen som träder fram i de sista dagarna.

Utsagan mot Ahas på grund av hans förkastelse innefattade förutsägelsen att han skulle besegras av konungen i norr, vilken i de sista dagarna utgör den trefaldiga sammanslutningen av det moderna Rom, som styrs av påvedömet.

Och HERREN talade åter till mig och sade: Eftersom detta folk föraktar Shiloahs vatten, som flyter sakta, och gläder sig över Resin och Remaljas son, se, därför låter Herren flodens vatten komma över dem, mäktiga och stora, nämligen Assyriens kung och all hans härlighet; den skall stiga över alla sina fåror och gå över alla sina stränder. Den skall tränga in i Juda, svämma över och gå fram, den skall nå ända upp till halsen; och utbredningen av dess vingar skall fylla vidden av ditt land, o Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Jesaja mötte den ogudaktige kungen Ahas vid änden av den övre dammens vattenledning, och även om det råder osäkerhet bland bibelhistoriker och arkeologer om huruvida den övre dammen var samma damm som Siloamdammen på Kristi tid, undanröjer sammanhanget i Jesajas profetia allt tvivel, ty Jesaja visar att kungen från norr skulle komma över Ahas, eftersom han hade förkastat Shiloahs vatten, som flyter stilla. ”Shiloah” är Gamla testamentets namn på ”Siloam” i Nya testamentet.

Det var vid Siloams damm som Jesus botade den blinde mannen, och den ogudaktige kungen Ahas representerar det blinda laodiceiska ledarskapet, både år 1863 och vid den snart kommande söndagslagen, vilka vägrar att bli botade. ”Shiloah” och ”Siloam” betyder båda ”sänd”, och ett budskap sändes från Fadern till Sonen, som sedan gav det åt Gabriel och de heliga änglarna för att de skulle framföra det till Jesaja, som bar fram det budskap som var ”sönt” från himlen till en blind laodiceisk ledare.

Ledningen från den övre dammen, där Jesaja framförde budskapet, representerar den plats där den helige Andes regn förmedlas till Guds folk, såsom också representeras av de gyllene rören i Sakarjas syn eller stegen i Jakobs dröm.

”Det som Gud har berett för oss framställs i Sakarja, kapitel 3 och 4, samt 4:12–14: ’Och jag svarade åter och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar, som genom de två gyllene rören tömmer ut den gyllene oljan ur sig själva? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad dessa är? Och jag sade: Nej, min herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre.’”

”Herren är rik på resurser. Hos honom finns ingen brist på medel. Det är på grund av vår brist på tro, vår jordbundenhet, vårt lättsinniga tal, vår otro, som kommer till uttryck i vårt samtal, som mörka skuggor samlar sig omkring oss. Kristus uppenbaras inte i ord eller karaktär som den som är helt ljuvlig och den främste bland tiotusen. När själen nöjer sig med att upphöja sig till fåfänglighet, kan Herrens Ande göra föga för den. Vår kortsynta blick ser skuggan men kan inte se härligheten bortom. Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda som en vredgad häst som söker bryta sig lös och rusa fram över hela jordens yta, med förstörelse och död i sitt spår.

”Skall vi sova på själva randen av den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O, att vi i våra församlingar måtte ha Guds Ande och livsande inblåst i hans folk, så att de måtte resa sig på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går genom den trånga porten, är dess vidd utan gräns.” Manuscript Releases, volym 20, 216, 217.

Den ”gyllene oljan” är budskapen från Guds Ande, som kommer ner från den övre dammen genom den ledning som utgörs av de två gyllene rören, vilka är de två vittnena: Bibeln och Profetians Ande, eller Gamla och Nya testamentet, eller lagen och profeterna, eller Mose och Elia.

”De smorda som står inför hela jordens Herre har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom beskyddande kerub. Genom de heliga varelser som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd

genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om det inte vore så att denna heliga olja utgjuts från himlen genom Guds Andes budskap, skulle ondskans makter ha fullständigt herravälde över människorna.

”Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene olja som han vill utgjuta i våra själar för att vidareförmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då ska de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, liksom de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva någon kraft att få tag i oljan, och deras liv går till spillo. Men om Guds Helige Ande blir ombedd, om vi vädjar såsom Mose gjorde: ’Låt mig få se din härlighet’, då blir Guds kärlek utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören kommer den gyllene oljan att förmedlas till oss. ’Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Det budskap som Ahas förkastade var Midnattsropets budskap, vilket skulle ha kulminerat i Kristi andra ankomst, om Laodiceas ledarskap hade tagit emot budskapet till Laodicea som ”sändes” till dem år 1856. Detta budskap skulle då ha vuxit till ett högt rop, och Guds folk skulle ha fullbordat verket och varit i frid. I stället vände de tillbaka till den spya som de hade blivit befriade från.

Jesaja och Ahas framställs såsom varande i valkarens åkers reningsprocess, vilken fullbordas av Förbundets Sändebud i Malakis tredje kapitel. De är symboliskt förlagda till den plats där ”oljan” (ett budskap) utgjuts i Sakarjas syn, och i de sista dagarna är Jesajas budskap till Ahas Islams budskap om det tredje Ve; det är budskapet om de sju tordönens dolda historia; det är budskapet att den åttonde är av de sju; det är budskapet om vingården; det är budskapet om ”Sanning”, vilka alla är delar av Jesu Kristi uppenbarelse, vilken i de sista dagarna frambringar den rening som framställs genom valkarens åker.

Det var och är också budskapet om de ”sju tiderna”, som förändras från Millers grundsten till hörnets huvudsten, ty det var den första sanningen, och därför måste det också vara den sista sanningen. År 1863 markerade avslutningen på en reningsprocess som började med den tredje ängelns ankomst den 22 oktober 1844 och slutligen nådde fram till ljuset om de ”sju tiderna” år 1856. År 1844 markerade ljuset om de tvåtusen trehundra åren en början som ledde till det slut som markerades av de tvåtusen femhundra tjugo åren. Ändå vägrar laodiceisk blindhet i början och i slutet att se förhållandet mellan de två synerna. År 1863 representerar avslutningen på en reningsprocess som alltid äger rum när ett budskap förseglas upp, och den tredje ängelns budskap blev uppgjulat den 22 oktober 1844.

Det ljus från den tredje ängeln som upplåstes år 1844 var inte ett enskilt ljus; det var vad syster White hänvisar till som ”den tredje ängelns framåtskridande ljus”. Den tredje ängelns framåtskridande ljus började år 1844 och fortsätter att gå framåt till dess att nådatiden avslutas; men när det först kom, och när det slutligen upphör, finns det en särskild provotid för den tredje ängeln. Dessa provotider, vid början och slutet, representerar också en provningsprocess som Daniel framställer som en ”ökning av kunskap”, vilket också är den tredje ängelns framåtskridande

ljus.

Prövningstiden vid början inleddes år 1844, och det fortskridande ljuset tilltog i kunskap tills det nådde sin avslutning år 1856. Begynnelseljusets och slutljusets under prövningstiden är de två synerna i Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton, vilka utgör adventismens grundval och den centrala pelaren.

Den första ängelns prövningstid började den 11 augusti 1840 och slutade vid den första besvikelsen den 19 april 1844. Den andra ängelns prövningstid började därefter och fortsatte till den 22 oktober 1844. Vid den tidpunkten framträdde den tredje ängeln, och den tredje ängelns prövningstid fortsatte tills det laodiceiska adventismen förkastade den tredje ängelns ljus år 1863.

Prövtiden för den tredje ängeln inom den milleritiska adventismen hade en början och ett slut, och början och slutet måste representera samma sak, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak. Öppnandet av den framåtskridande belysningen från den tredje ängeln var ljuset från uppenbarelsen ("mareh"-synen) i vers fjorton i Daniel kapitel åtta. Slutet på den framåtskridande belysningen från den tredje ängeln var ljuset om nedtrampandet av helgedomen och hären ("chazon"-synen) i vers tretton. De två synerna är profetiskt sammanflätade.

Då skall du låta jubelårets basun ljuda på tionde dagen i sjunde månaden; på försoningsdagen skall ni låta basunen ljuda över hela ert land. 3 Moseboken 25:9.

Basunen som skulle ljudas på Försoningsdagen, vilken var den 22 oktober 1844, var jubelbasunen, som representerar den heliga cykeln om sju år, vilken uppgår till tvåtusen femhundra tjugo dagar. Herren avsåg att leda det forntida Israel direkt in i det utlovade landet, men deras uppror hindrade att detta skedde. Herren avsåg att leda det moderna Israel direkt in i det utlovade landet, men uppror hindrade att detta skedde. Om det moderna Israel hade varit lydigt mot den tilltagande belysningen från den tredje ängeln, skulle de ha varnat världen och Herren skulle ha återvänt för mer än ett hundra år sedan.

För att detta skulle kunna ske skulle Herren ha behövt verka en förvandling bland milleriterna, och den förvandlingen identifieras i Skrifterna som Guds hemlighet. Om adventismen hade följt den framåtskridande ljuset från den tredje ängeln, då skulle jubelårets basun ha ljudit hela vägen fram till slutet, ty det är i de dagar då den sjunde basunen ljuder som Guds hemlighet fullbordas. I Uppenbarelseboken tio började den basunen, som är jubelårets basun och även den tredje ve-basunen, att ljuda den 22 oktober 1844.

Och ängeln som jag såg stå på havet och på jorden lyfte sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, honom som skapade himlen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte längre skulle vara. Men i de dagar då den sjunde ängelns röst hörs, när han börjar blåsa i basunen, då skall Guds hemlighet fullbordas, så som han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Uppenbarelseboken 10:5–7.

Den prövande reningsprocess som började den 22 oktober 1844, vilken utgjorde den tredje ängelns framåtskridande ljus, började med ljuset från Daniel kapitel åtta, vers fjorton, och den avslutades

med ljuset från Daniel kapitel åtta, vers tretton. Den började med svaret i vers fjorton och avslutades med frågan i vers tretton.

Dessa nitton år förebildades av ankomsten av Jesajas varningsbudskap till Ahas, den bokstavliga Judas kung, under ett inbördeskrig mellan norr och söder. Dessa nitton år avslutades med att kungen i norr förde Israel i fångenskap. Dessa nitton år förebildade den tredje ängelns ankomst år 1844, fram till upproret år 1863. Den tredje ängelns tilltagande ljus framställdes genom Jesajas budskap.

Förkastandet av detta tilltagande ljus gjorde slut på den milleritiska rörelsen, och under denna provotid övergick den filadelfiska milleritiska rörelsen till den laodiceiska församlingen. De nitton år som började 742 f.Kr., och de nitton år som började 1844, representerar båda en provnings- och reningsprocess i de sista dagarna, det vill säga den sista provotiden för den tredje ängelns tilltagande ljus.

I den slutliga provningsprocessen skall Guds hemlighet fullbordas. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som väntar, återvänder och förseglas.

Bind vittnesbördet, försegla undervisningen bland mina lärjungar. Och jag skall vänta på Herren, som döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och jag skall hoppas på honom. Se, jag och de barn som Herren har gett mig är till tecken och till under i Israel från härskarornas Herre, som bor på Sions berg. Jesaja 8:16–18.

Den avslutande provotiden för det framåtskridande ljuset från den tredje ängeln i de sista dagarna började där den inledande provotiden började. Den började när Jesus lyfte sin hand mot himlen och förkunnade ”att tiden inte längre skulle vara”. Detta tillkännagivande ägde rum den 22 oktober 1844, när den sjunde basunen förkunnade jubelåret vid avslutningen av den heliga cykeln om sju. Cykeln om sju år, upprepade sju gånger, var bokstavligen fyrtionio år, eller tvåtusen femhundra tjugo dagar.

År 1989 utmärker ”ändens tid” i de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse, och 1989 utmärker avslutningen på de etthundratjugosex år som började med upproret år 1863. De etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse började vid ”ändens tid”, med en symbol för de ”sju tiderna”, ty etthundratjugosex är en tiondel av ettusen tvåhundra sextio, vilket i sin tur är hälften av tvåtusen femhundratjugo.

Jesus representerar alltid slutet på en sak med början på en sak, och början på de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse markerades av en symbol för de ”sju tiderna”, liksom det sker vid slutet av rörelsen. Dagarna då den sjunde ängeln ljuder, när Guds hemlighet fullbordas, började vid slutet av de ”tre och en halv” dagarna i Uppenbarelseboken kapitel elva. Den sjunde basunen, som också är det tredje veropet, gav sin andra ton den 7 oktober 2023, och Guds hemlighet håller nu på att fullbordas, såsom ”han har förkunnat för sina tjänare, profeterna”. Rörelsens slut markeras av en symbol för ”sju tider”, liksom början av denna samma rörelse.

Vid ändens tid år 1798 upphörde de ”sju tiderna” av Guds harm mot det norra riket, och vid slutet av milleritrörelsen utmärkte förkastandet av de sanningar som är förbundna med de ”sju tiderna” upproret år 1863. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en annan, och den förste

ängelns rörelse (milleriterna) illustrerar den tredje ängelns rörelse (de etthundafyrtiofyra tusen). Båda rörelserna börjar med och slutar med de "sju tiderna". Man kan inte hitta på sådant.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"De som innehar ansvarsfulla ställningar får inte omvändas till världens självöverseende, slösaktiga principer, ty det har de inte råd med; och om de hade det, skulle kristuslika principer inte tillåta det. Mångahanda undervisning behöver ges. 'Vem vill han lära kunskap, och för vem vill han klargöra läran? Dem som är avvanda från mjölken, dem som är tagna från bröstet. Ty bud på bud måste det vara, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet.' Så skall Herrens ord tålmodigt frambäras inför barnen och hållas fram för dem, av föräldrar som tror Guds ord. 'Ja, genom stammande läppar och på ett annat språk skall han tala till detta folk. Han som sade till dem: Detta är vilan, här får den trötte vila; detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Så blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas.' Varför? — därför att de inte gav akt på Herrens ord som kom till dem."

"Detta betyder dem som inte har tagit emot undervisning, utan har hållit fast vid sin egen vishet och har valt att verka själva efter sina egna föreställningar. Herren ger dessa prövningen, så att de antingen skall inta sin plats för att följa hans råd, eller vägra och handla efter sina egna föreställningar, och då kommer Herren att överlämna dem åt det säkra resultatet. På alla våra vägar, i all vår tjänst för Gud, talar han till oss: 'Ge mig ditt hjärta.' Det är den undergivna, läraktiga anden som Gud önskar. Det som ger bönen dess förträfflighet är det faktum att den utandas ur ett kärleksfullt, lydigt hjärta.

"Gud kräver vissa ting av sitt folk; om de säger: Jag vill inte ge mitt hjärta åt att göra denna sak, låter Herren dem fortgå i sitt förment visa omdöme utan himmelsk vishet, till dess att detta skriftställe [Jesaja 28:13] uppfylls. Ni skall inte säga: Jag vill följa Herrens ledning till en viss punkt som överensstämmer med mitt omdöme, och sedan hålla fast vid era egna föreställningar och vägra att formas efter Herrens likhet. Låt frågan ställas: Är detta Herrens vilja? inte: Är detta —s åsikt eller omdöme?" Testimonies to Ministers, 419.